

KODEKS POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

Komentarz

Piotr Przybysz

KOMENTARZE

WYDANIE **13**

KODEKS POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

Komentarz

Piotr Przybysz

KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

WYDANIE

13

Stan prawny na 21 kwietnia 2021 r.

Wydawca
Izabella Małecka

Redaktor prowadzący
Paulina Ambroży

Opracowanie redakcyjne
Anna Krzesz

Projekt okładek serii
Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujmy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2021

ISBN 978-83-8223-879-2
13. wydanie

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluger.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

WSTĘP

Kodeks postępowania administracyjnego został uchwalony ponad pół wieku temu – w odmiennej rzeczywistości społecznej, ustrojowej i prawnej. Od tego czasu zmieniła się w sposób zasadniczy zarówno wizja statusu jednostki wobec administracji publicznej, jak i ustrój państwa.

Niewątpliwie przepisy o postępowaniu administracyjnym służą ochronie jednostki przed administracją dokonującą konkretyzacji normy prawa administracyjnego i ingerującą we władczy sposób w sytuację administracyjnoprawną jednostki. Często zapomina się jednak, że stanowią one instrument nadzoru organów wyższego stopnia nad organami niższego stopnia. Współczesna administracja jest bowiem zorganizowana jako organizacja biurokratyczna i jej istotną cechą jest istnienie procedur określających sposoby działania poszczególnych organów i pracowników administracji w określonych sytuacjach. Tryb załatwiania spraw indywidualnych nie jest również obojętny dla organów sprawujących władzę polityczną w obrębie władzy wykonawczej. Współcześnie ważne jest bowiem, aby administracja nie tylko funkcjonowała zgodnie z prawem, ale również sprawnie i w sposób akceptowany społecznie.

Kodeks postępowania administracyjnego był wiele razy zmieniany, co więcej, w latach dziewięćdziesiątych XX wieku została podważona sama idea kodyfikacji postępowania administracyjnego wskutek uchwalenia ustawy z 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.). W wielu innych ustawach wprowadzano szczególne rozwiązania proceduralne, ograniczające zakres lub modyfikujące sposób stosowania przepisów Kodeksu. Nie wnikając w zasadność wprowadzania tych regulacji, należy stwierdzić, że unormowania zawarte w Kodeksie pozostają punktem odniesienia dla innych regulacji postępowania przed organami administracji publicznej. Jest to widoczne zarówno na poziomie regulacji ustawowej, ze względu na odesłania do przepisów Kodeksu, jak i na poziomie stosowania prawa procesowego oraz na poziomie refleksji teoretycznej. Dokonuje się porównania rozwiązań kodeksowych z rozwiązaniami pozakodeksowymi, wskazuje się na potrzebę stosowania przepisów Kodeksu przez analogię w sprawach nieunormowanych przez przepisy szczególne. Tak istotna rola Kodeksu jest wynikiem przekonania, że jest on regulacją uniwersalną i nowoczesną, określającą re-

lacje między administracją publiczną a podmiotami administrowanymi w sposób racjonalny i odpowiadający oczekiwaniom oraz wymogom ustrojowym.

Kodeks postępowania administracyjnego został uchwalony z zamiarem stworzenia procedury administracyjnej opartej na postulacie „harmonijnej współpracy organu administracji i jednostki administrowanej w procesie wykonywania zadań administracji” [E. Iserzon, J. Starościak, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, teksty, wzory i formularze*, Warszawa 1970, s. 4–5]. Sposób rozumienia funkcji Kodeksu uległ zmianie jeszcze w czasach ustroju socjalistycznego – deklarowano w 1980 r. [zob. R. Orzechowski, *Nowelizacja kodeksu postępowania administracyjnego. Założenia i zakres*, Warszawa 1981, s. 6; K. Światała [w:] J. Borkowski (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 1985, s. 12], że u podstaw nowelizacji Kodeksu oraz powołania sądownictwa administracyjnego leżały trzy podstawowe cele:

- 1) pogłębienie praworządności w postępowaniu administracyjnym i w kształtowaniu w wyniku tego postępowania uprawnień i obowiązków obywateli,
- 2) demokratyzacja postępowania administracyjnego,
- 3) podniesienie sprawności działania organów administracji przy załatwianiu indywidualnych spraw obywateli.

Należy także podkreślić znaczenie powołania w 1980 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego. Oczekiwano, że jego orzecznictwo przyczyni się, między innymi, do ujednoczenia wykładni prawa administracyjnego oraz udoskonalenia funkcjonowania organów administracji.

Warunki społeczne i ustrojowe, w jakich uchwalono Kodeks postępowania administracyjnego, uległy radykalnej zmianie po 1990 r. Kodeks był dostosowywany do zmienianej struktury organizacji administracji publicznej, toczyła się także burzliwa dyskusja na temat zakresu zmian Kodeksu związanych z wprowadzeniem dwuinstancyjnego sądownictwa administracyjnego, poszukiwano możliwości udoskonalenia przepisów proceduralnych w dotychczasowych dziedzinach poddanych reglamentacji administracyjnoprawnej oraz kształtowano procedurę w nowych działach prawa administracyjnego. Zaowocowało to licznymi zmianami przepisów Kodeksu. Równoległe następowały zmiany w kulturze prawnej. Konstytucjonalizacja oraz europeizacja nie ominęły prawa postępowania administracyjnego. Przepisy Kodeksu zostały poddawane reinterpretacji ze względu na przepisy Konstytucji RP z 2.04.1997 r. oraz standardy europejskiego prawa publicznego, w czym się mieszczą także prawa człowieka. Przesłanką zmian Kodeksu jest również informatyzacja administracji publicznej. Nie wszystkie zmiany Kodeksu są jednak oceniane pozytywnie [zob. zwłaszcza J.P. Tarno, *Psucie Kodeksu postępowania administracyjnego* [w:] *Kodyfikacja postępowania administracyjnego na 50-lecie K.P.A.*, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 847–855 oraz J. Zimmermann, *Kilka refleksji o nowelizacji kodeksu postępowania administracyjnego*, PiP 2017/8, s. 3–24].

Z dniem 1 czerwca 2017 r. weszła w życie kolejna doniosła nowelizacja Kodeksu. Głównym celem zmian jest przyspieszenie postępowania administracyjnego. Wprowadzone zmiany, w szczególności milczące załatwienie sprawy, postępowanie uproszczone oraz nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść strony, mają sprawić, że postępowanie administracyjne stanie się nie tylko szybsze i sprawniejsze, ale i bardziej przyjazne dla obywateli. Z drugiej strony kodeks staje się coraz bardziej skomplikowaną regulacją prawną, wymagającą od stosujących go pracowników administracji coraz większej wiedzy.

Zamiarem Autora niniejszego komentarza było przygotowanie opracowania pomocnego pracownikom administracji oraz osobom załatwiającym swoje sprawy w urzędach, pozwalającego im na uzyskanie orientacji na temat sposobu stosowania przepisów Kodeksu w praktyce. Punktem wyjścia do formułowania tezy komentarza stało się zatem orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych.

Niekwestionowaną wartością orzecznictwa jest to, że przedstawia ono tzw. prawo w działaniu, tj. wskazuje, w jaki sposób rozumiana jest norma prawa administracyjnego przez organy administracji stosujące prawo oraz przez sądy administracyjne kontrolujące proces stosowania prawa. Orzecznictwo to nie zawsze jest jednolite, jak też nie zawsze jest akceptowane w literaturze przedmiotu. Należy także zauważyć, że niektóre unormowania Kodeksu rzadko były przedmiotem rozstrzygnięć sądowych. Również liczne nowelizacje Kodeksu powodują dezaktualizację poglądów prawnych formułowanych w orzecznictwie.

Przedstawienie w sposób wyczerpujący wszystkich problemów powstających na tle przepisów Kodeksu nie jest możliwe. Celem Autora jest więc przede wszystkim dostarczenie osobom zainteresowanym informacją, w jaki sposób przepisy Kodeksu wyznaczają w praktyce polskiej administracji publicznej relacje między organami administracji a podmiotami administrowanymi (stronami i innymi uczestnikami postępowania) w toku postępowania administracyjnego.

USTAWA

z dnia 14 czerwca 1960 r.

Kodeks postępowania administracyjnego

(tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 256; zm.: Dz.U. z 2020 r. poz. 695, poz. 1298, poz. 2320; z 2021 r. poz. 54,
poz. 187)

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

ROZDZIAŁ 1

Zakres obowiązywania

Art. 1. [Zakres regulacji]

Kodeks postępowania administracyjnego normuje:

- 1) postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco;
 - 2) postępowanie przed innymi organami państwowymi oraz przed innymi podmiotami, gdy są one powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do załatwiania spraw określonych w pkt 1;
 - 3) postępowanie w sprawach rozstrzygania sporów o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego i organami administracji rządowej oraz między organami i podmiotami, o których mowa w pkt 2;
 - 4) postępowanie w sprawach wydawania zaświadczeń;
 - 5) nakładanie lub wymierzanie administracyjnych kar pieniężnych lub udzielanie ulg w ich wykonaniu;
 - 6) tryb europejskiej współpracy administracyjnej.
1. Komentowany przepis obowiązuje w obecnym brzmieniu od 1 czerwca 2017 r. Uprzednio Kodeks nie normował postępowania w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnych kar pieniężnych i udzielania ulg w ich wykonaniu (dział IVa – art. 189a–189k). Nie było również możliwe załatwianie spraw indywidualnych milcząco

(rozdział 8a w dziale II – art. 122a–122g). Ponadto Kodeks nie normował: 1) postępowania w sprawie udzielania przez polskie organy administracji pomocy organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej i organom administracji Unii Europejskiej, 2) mediacji (rozdział 5a w dziale II – art. 96a–96n), 3) postępowania uproszczonego (rozdział 14 w dziale II – art. 163b–163f).

2. Zakres stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego został określony w komentowanym przepisie oraz w art. 2 i 3. O ile komentowany przepis oraz art. 2 określają w pozytywny sposób zakres stosowania Kodeksu, o tyle w art. 3 wskazano na postępowania wyłączone spod regulacji kodeksowej.

Przepisy Kodeksu mogą być stosowane wprost lub odpowiednio w innych postępowaniach – z mocy przepisów szczególnych. Dla przykładu, art. 18 u.p.e.a. nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej.

Wspólną cechą postępowań, do których stosuje się przepisy Kodeksu, jest to, że dotyczą one sposobu procedowania organów administracji publicznej (podmiotów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej) w sprawach indywidualnych z zakresu prawa administracyjnego. Postępowanie w sprawach wskazanych w art. 1 pkt 1, 2 i 5 ma na celu doprowadzenie do wydania rozstrzygnięcia w sprawie indywidualnej, a celem postępowania w sprawach wydawania zaświadczeń jest wydanie jednostce, zwykle na jej wniosek, dokumentu urzędowego potwierdzającego określony stan rzeczy lub praw. Celem postępowania w sprawach rozstrzygania sporów o właściwość jest utrzymanie ładu kompetencyjnego w dziedzinie załatwiania spraw administracyjnych przez organy administracji.

3. Przepisów Kodeksu nie stosuje się do postępowania w sprawach cywilnych i karnych – również wówczas, gdy sprawy te są załatwiane przez organy administracji publicznej. W sprawie dopuszczalności stosowania przepisów Kodeksu do postępowania w sprawach dyscyplinarnych – zob. uwagi do art. 3.

Zgodnie z art. 1 k.p.c. sprawy cywilne to sprawy z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego, prawa pracy i ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których na mocy przepisów szczególnych stosuje się ustawy szczególne. Sprawa cywilna w znaczeniu materialnym to sprawa, w której ochrona prawna sprowadza się do wywołania skutku w zakresie stosunku cywilnoprawnego *sensu largo*, którego podmioty, na wypadek sporu, występują jako równorzędni partnerzy. Natomiast w ujęciu formalnym sprawami cywilnymi są nie tylko sprawy ze swej istoty cywilne, lecz także takie, których rozpoznanie odbywa się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. W orzecznictwie przyjmowane jest szerokie rozumienie sprawy cywilnej, za którą uważa się także sytuacje, gdy zdarzeniem wywołującym skutki cywilnoprawne nie jest czynność prawna,

czyn niedozwolony czy bezpodstawne wzbogacenie, lecz akt administracyjny czy inne orzeczenie wywołujące skutki w zakresie prawa cywilnego [zob. postanowienia SN: z 5.11.2009 r., I CSK 16/09, LEX nr 583720; i z 22.08.2007 r., III CZP 76/07, LEX nr 345575].

W orzecznictwie stwierdzono między innymi, że:

- 1) roszczenie właściciela samochodu przeciwko PZU o zastosowanie dwudziestoprocentowej obniżki składki z tytułu ubezpieczenia w pełnym zakresie (OC, AC, NW) ma charakter cywilnoprawny i podlega rozpoznaniu na drodze sądowej [postanowienie SN z 13.05.1983 r., III ARN 6/83, NP 1984/3, poz. 134];
- 2) „W sprawie ogrodzeń między sąsiednimi nieruchomościami niewymagających pozwolenia ani zgłoszenia droga administracyjna jest niedopuszczalna, a spory może rozstrzygać sąd powszechny” [wyrok NSA z 20.09.1999 r., IV SA 64/97, LEX nr 47822];
- 3) „Zarządzenie burmistrza w sprawie warunków rokowań i ustalenia regulaminu rokowań na najem konkretnego budynku – jako czynność w istocie o charakterze cywilnoprawnym, zmierzająca bezpośrednio do zawarcia konkretnej umowy najmu, a w związku z tym podlegająca kognicji sądów powszechnych – nie stanowi aktu «w sprawie z zakresu administracji publicznej», a tym samym nie podlega kognicji sądu administracyjnego” [postanowienie WSA w Poznaniu z 16.07.2014 r., IV SA/Po 214/14, LEX nr 1495545];
- 4) „Spory co do ceny i sposobu zapłaty za nabycie lokalu od gminy mają charakter cywilnoprawny i nie mogą być rozstrzygane na drodze administracyjnej” [wyrok NSA z 17.12.1998 r., SA/Ka 1039/96, OSS 1999/2, poz. 47];
- 5) „Kwestia oceny ważności i zgodności z prawem czynności cywilnoprawnych nie może być przedmiotem rozstrzygnięcia decyzji administracyjnej – wobec generalnej zasady orzekania w takich sprawach przez sądy powszechne” [wyrok NSA z 11.04.1997 r., SA/Rz 1454/96, POP 1999/3, poz. 75];
- 6) „Sprawy z zakresu stosunków pomiędzy emitentem obligacji a ich właścicielem należą do sfery stosunków zobowiązaniowych, a minister finansów, reprezentujący Skarb Państwa, występuje tu jako podmiot stosunku cywilnoprawnego, a nie jako organ administracji państwowej; w tych sprawach minister finansów nie wydaje decyzji administracyjnych w rozumieniu art. 104 k.p.a., a rozstrzyganie sporów w tym zakresie nie należy do właściwości NSA” [wyrok NSA z 28.04.1995 r., III SAB 29/94, Pr. Gosp. 1995/12, s. 49];
- 7) „Opinie o pracy, przewidziane w art. 98 Kodeksu pracy, nie są decyzjami w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego” [teza trzecia wyroku NSA z 20.07.1981 r., SA 1163/81, OSPiKA 1982/9–10, poz. 169];
- 8) postępowanie przed Komisją do Spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych nie rozstrzyga sprawy administracyjnej, lecz dotyczy zagadnień natury cywilnoprawnej związanych z pozasądowym dochodzeniem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę wyrządzoną zdarzeniem medycznym. Celem postępowania jest

ustalenie, czy zdarzenie, którego następstwem była szkoda majątkowa lub niemajątkowa, stanowiło zdarzenie medyczne. Komisja po przeprowadzeniu postępowania wydaje pisemne orzeczenie o zdarzeniu medycznym albo jego braku, które to orzeczenie nie jest aktem administracyjnym, lecz aktem podjętym w sprawie cywilnej [postanowienie NSA z 24.03.2015 r., II OSK 554/15, LEX nr 1780639];

- 9) „Sprawy o należność za nielegalnie pobraną energię elektryczną należą do drogi sądowej” [uchwała SN z 20.01.1978 r., III CZP 99/77, OSNCP 1978/5–6, poz. 93];
 - 10) „Stosownie do art. 39 w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z 16.09.1982 r. o pracownikach urzędów państwowych [Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm., obecnie Dz.U. z 2020 r. poz. 537 – przyp. P.P.], spory o roszczenia urzędników państwowych na tle wygaśnięcia stosunku pracy rozpatrywane są w trybie określonym w Kodeksie pracy, nie zaś w drodze odwołania do kierownika organu nadrzędnego nad zakładem pracy, w którym urzędnik był zatrudniony” [teza druga wyroku NSA z 17.02.1993 r., II SA 92/93, ONSA 1994/3, poz. 85];
 - 11) „Naliczanie odsetek od zaciągniętych kredytów mieszkaniowych, jak i od innych środków finansowych przekazanych na spółdzielcze budownictwo mieszkaniowe, nie następuje w formie decyzji administracyjnej” [postanowienie NSA z 18.03.1993 r., I SA 591/93, ONSA 1994/2, poz. 67];
 - 12) „Uchwała zarządu gminy podjęta na podstawie art. 68 ust. 2 ustawy z 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami [Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm., obecnie Dz.U. z 2020 r. poz. 1990 – przyp. P.P.], w której organ ten żąda zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie, nie jest decyzją administracyjną” [teza pierwsza uchwały NSA (5) z 9.10.2000 r., OPK 15/00, ONSA 2001/1, poz. 18].
4. Kompetencja prezydenta do powoływania sędziów ma charakter dyskrejonalny, mieści się w zakresie jego osobistej prerogatywy. Powołanie sędziego jest aktem prawa ustrojowego polegającym na kształtowaniu składu osobowego władzy sądowniczej. Jest to sprawa wewnątrz aparatu państwowego [postanowienia NSA z 7.12.2017 r., I OSK 857/17 oraz I OSK 858/17].
5. Pojęcie organu administracji publicznej zostało zdefiniowane w art. 5 § 2 pkt 3 k.p.a. Definicja ta została skonstruowana wyłącznie na potrzeby stosowania przepisów Kodeksu. Należy zwrócić uwagę, że z komentowanego przepisu wynika konieczność traktowania jako organ administracji każdego podmiotu wykonującego w sposób władczy zadania z zakresu administracji publicznej polegające na rozstrzygnięciu spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianiu ich milcząco. Równocześnie jednak należy pamiętać o konieczności oddzielania od siebie dwóch sfer działania takich podmiotów będących jednostkami organizacyjnymi: zewnętrznej – dotyczącej wykonywania zadań z zakresu administracji publicznej, oraz wewnętrznej – dotyczącej relacji między tą jednostką organizacyjną a jej pracownikami lub członkami. Dla przykładu:

- 1) „Oświadczenie bądź wezwanie przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych do uiszczenia składki członkowskiej na rzecz samorządu radców prawnych nie jest decyzją w rozumieniu art. 1 § 1 pkt 1 w związku z § 2 pkt 2 k.p.a. i nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego” [teza pierwsza postanowienia NSA z 12.06.1995 r., SA/Wr 1040/95, ONSA 1996/3, poz. 127; zob. także postanowienie NSA z 7.04.1988 r., IV SA 163/88, ONSA 1988/2, poz. 62];
- 2) „1. Artykuł 1 § 2 pkt 2 k.p.a. ma zastosowanie w postępowaniu przed organami organizacji spółdzielczych tylko wówczas, gdy organy te rozstrzygają w drodze decyzji sprawę z zakresu administracji państwowej, spełniając funkcje zlecone.
2. Za wykonywanie funkcji zleconej nie można uznać stosowania własnych, wewnętrznych aktów spółdzielczych o charakterze ogólnym, jakim jest tzw. decyzja Zarządu CZSS «Społem» w sprawie nadania lub cofnięcia uprawnień do zajmowania stanowiska kierownika w jednostkach tej organizacji spółdzielczej” [postanowienie NSA z 27.04.1983 r., II SA 660/83, ONSA 1983/1, poz. 28];
- 3) „Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, dotyczące wydawania decyzji i zaświadczeń, nie odnoszą się do statutowej działalności organizacji społecznych, w tym do stowarzyszeń. Rozstrzygnięcia organów tych organizacji w sprawie przyjęcia obywatela w poczet członków lub wyłączenia go spośród członków nie są decyzjami w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, a tym samym nie podlegają kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego” [teza pierwsza postanowienia NSA z 20.11.1981 r., II SA 848/81, ONSA 1981/2, poz. 118];
- 4) „Rozstrzygnięcia Naczelnej Rady Łowieckiej i Wojewódzkiej Rady Łowieckiej o wykluczeniu Koła Łowieckiego ze Zrzeszenia «Polski Związek Łowiecki» z mocy § 31 ust. 1 pkt 3 Statutu Zrzeszenia «Polski Związek Łowiecki» (...), jako mieszczące się w zakresie wewnętrznej działalności statutowej Zrzeszenia «Polski Związek Łowiecki», nie stanowią decyzji administracyjnych w rozumieniu art. 104 k.p.a. i nie podlegają kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego” [postanowienie NSA z 9.11.1988 r., II SA 1288/88, ONSA 1988/2, poz. 89].

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nie jest organem administracji publicznej w rozumieniu art. 5 § 2 pkt 3 k.p.a. [postanowienia NSA z 7.12.2017 r., I OSK 857/17 oraz I OSK 858/17].

Jakkolwiek Narodowy Bank Polski jest zobowiązany do wymiany środków pieniężnych zużytych lub uszkodzonych, to takie działanie nie powoduje powstania jednostronnej relacji w działaniu, charakterystycznej dla stosunku administracyjnoprawnego. Narodowy Bank Polski nie może być zatem zakwalifikowany jako organ administracji publicznej [postanowienie NSA z 19.06.2018 r., I OSK 1825/18].

6. Pojęcie sprawy indywidualnej nie ma samodzielnego znaczenia prawnego. Pojęcie to oznacza sprawę dotyczącą indywidualnie oznaczonego podmiotu w konkretnie określonej sprawie. Tak rozumiana sprawa może być przedmiotem zarówno postępowania

Piotr Przybysz – doktor habilitowany nauk prawnych; sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie; pracownik Katedry Prawa i Postępowania Administracyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego; autor i współautor ponad 100 opracowań naukowych z dziedziny prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego oraz postępowania egzekucyjnego w administracji (monografie, komentarzy, podręczników, artykułów i glos).

Komentarz zawiera obszerną i szczegółową analizę przepisów dotyczących postępowania administracyjnego ogólnego, w tym m.in. odnoszących się do:

- skarg i wniosków,
- wydawania zaświadczeń,
- rozstrzygnięcia sporów o własność w obrębie administracji publicznej,
- administracyjnych kar pieniężnych,
- udziału prokuratora,
- opłat i kosztów postępowania,
- przepisów szczególnych w sprawie ubezpieczeń społecznych,
- europejskiej współpracy administracyjnej.

Trzynaste wydanie komentarza uwzględnia m.in. najnowsze zmiany prawne wynikające z ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, w tym m.in. z ustawy z 18.11.2020 r. o doręczeniach elektronicznych, która wejdzie w życie 1.07.2021 r., obejmujące:

- nowy sposób rozumienia zasady pisemności, tj. przyznanie równorzędności pismom w wersji papierowej i elektronicznej,
- zasady doręczania pism w postępowaniu administracyjnym – poszerzenie sposobu doręczeń elektronicznych.

Autor w przystępny sposób wyjaśnia zawiloci procedury administracyjnej, a przedstawione rozważania uzupełnia o najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych.

Publikacja przeznaczona jest zarówno dla prawników praktyków – adwokatów, radców prawnych i sędziów – jak i dla pracowników organów administracji publicznej, którzy na co dzień stosują przepisy komentowanej ustawy. Będzie przydatna także pracownikom naukowym i studentom oraz każdemu, kto załatwia sprawy w urzędach.

9788382238792 W13P01

ISBN 978-83-8223-879-2

9 788382 238792

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLWUER.PL

WWW.PROFINFO.PL